

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΚΑ
ΚΟΥΡΝΙΑΟΥΑΝ

Η ομορφιά είναι πληγή

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Το πνευματικό παιδί του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες,
του Γκύντερ Γκρας και του Σαλμάν Ρούσντι».

The New York Review of Books

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΛΗΓΗ

ΕΚΑ ΚΟΥΡΝΙΑΟΥΑΝ

Η ομορφιά είναι πληγή

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα αγγλικά

ΟΥΡΑΝΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 398

Έκα Κουρνιαόουαν, *Η ομορφιά είναι πληγή*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Cantik Itu Luca*

Τίτλος αγγλικής έκδοσης: *Beauty Is a Wound*

Μετάφραση: Ουρανία Παπακωνσταντοπούλου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Eka Kurniawan, 2002

By agreement with Pontas Literary & Film Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στα ινδονησιακά από την AKY Press & Penerbit Jendela, 2002

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα σε 2.700 αντίτυπα

από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2018

KET A463 ΚΕΠ 496/18

ISBN 978-960-16-7593-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΥΤΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Αφού γυάλισε την πανοπλία του κι έφτιαξε περικεφαλαία κανονική από ένα απλό σιδερένιο κράνος, κι αφού έδωσε όνομα ταιριαστό στον ίδιο και στο άλογό του, κατάλαβε πως το μόνο που του έλειπε ήταν να βρει μια δεσποσύνη αρχοντικής καταγωγής για να την αγαπήσει, γιατί ένας περιπλανώμενος ιππότης δίχως αγαπημένη είναι σαν δέντρο δίχως φύλλα ή καρπούς, σαν σώμα δίχως ψυχή.

Μιγκέλ ντε Θερβάντες, *Δον Κιχώτης*

ΈΝΑ ΣΑΒΒΑΤΙΑΤΙΚΟ απόγευμα του Μάρτη η Ντούι Άγιου ξύπνησε στον τάφο όπου ήταν θαμμένη τα τελευταία είκοσι ένα χρόνια. Ένα βοσκόπουλο που κοιμόταν κάτω από μια πλουμέρια πετάχτηκε από τον ύπνο, κατουρήθηκε πάνω του κι έμπηξε τις φωνές και τα τέσσερα πρόβατά του σκόρπισαν τρομαγμένα ανάμεσα στα μνήματα και στις ξύλινες ταφόπλακες, λες κι είχε χιμήξει καταπάνω τους μια τίγρης. Όλα ξεκίνησαν με έναν θόρυβο που ακούστηκε από το παλαιό κοιμητήριο, από μια ανώνυμη ταφόπετρα, πνιγμένη στα αγριόχορτα, όλοι όμως ήξεραν πως ήταν ο τάφος της Ντούι Άγιου. Είχε πεθάνει πενήντα δύο χρονών κι αναστήθηκε ύστερα από είκοσι ένα χρόνια, κι από εκείνη τη στιγμή κανείς δεν ήξερε πια πώς να λογαριάσει την ηλικία της.

Κόσμος πολύς από τις γύρω γειτονιές κίνησε για το μνήμα, όταν το βοσκόπουλο τους είπε τι συνέβη. Σηκώνοντας τις άκρες των σαρόνγκ τους, με τα παιδιά στις πλάτες, με σκουπόξυλα στα χέρια, λασπωμένοι από τα χωράφια, λούφαξαν πίσω από κερασιές και από γιατρόφες και κρύφτηκαν στα γύρω περιβόλια με τις μπανανιές. Κανέννας δεν τολμούσε να πλησιάσει, μόνο αφουγκράζονταν το βουητό που έβγαινε από εκείνο το παμπάλαιο μνήμα, όπως μαζεύονταν γύρω από τον γυρολόγο με τα γιατροσόφια όταν άπλωνε τηνπραμάτεια του στην αγορά πρωί πρωί κάθε Δευτέρα. Το πλήθος έδειχνε να απολαμβάνει το ανατριχιαστικό θέαμα, σαν να μην τους περνούσε από τον νου πως μια τέτοια φρίκη θα τους είχε παραλύσει από τον φόβο αν ήταν ολομόναχοι. Σαν να πρόσμεναν κιόλας πως θα

γινόταν κάποιο θαύμα εξόν από τον βρυχηθμό του παμπάλαιου τάφου, γιατί η γυναίκα που ήταν θαμμένη σ' εκείνη τη σπιθαμή γης υπήρξε στον πόλεμο πόρνη των Ιαπώνων και οι κυαί έλεγαν πως βαριά ήταν η τιμωρία που περίμενε στον τάφο τους αμαρτωλούς. Ο ήχος πρέπει λοιπόν να ερχόταν από το μαστίγιο κάποιου αγγέλου-τιμωρού, μα ο κόσμος βαρέθηκε να περιμένει κάποιο άλλο μικρό θαύμα που δεν έλεγε να συμβεί.

Όταν τελικά συνέβη, ήρθε με την πιο απίστευτη, την πιο ασύλληπτη μορφή. Ο τάφος τραντάχτηκε κι έσπασε και το χώμα ανατινάχτηκε σαν από κάποια υπόγεια έκρηξη, προκαλώντας μικρό σεισμό και μια ανεμοθύελλα που σήκωσε στον αέρα χορτάρι και ταφόπετρες, και πίσω από το πυκνό σύννεφο σκόνης έστεκε η φιγούρα μιας μεσόκοπης γυναίκας πολύ εκνευρισμένης, ξερακιανής και τυλιγμένης ακόμα με το σάβανο, λες κι είχε θαφτεί το περασμένο βράδυ. Όλοι άρχισαν να ουρλιάζουν και σκόρπισαν πιο τρομαγμένοι κι από τα πρόβατα, με τις κραυγές τους να αντηχούν στις πλαγιές των μακρινών λόφων. Μια γυναίκα πέταξε το μωρό της στους θάμνους κι ο πατέρας του κρύφτηκε πίσω από μια μπανανιά. Δυο άντρες χώθηκαν σ' ένα χαντάκι, άλλοι έπεσαν λιπόθυμοι στην άκρη του δρόμου κι άλλοι το 'βαλαν στα πόδια κι έτρεχαν χωρίς σταματημό για δεκαπέντε χιλιόμετρα.

Το μόνο που έκανε η Ντούι Άγιου βλέποντας όλα αυτά ήταν να ξεροβήξει λίγο για να καθαρίσει τον λαιμό της κι έδειχνε αληθινά κατάπληκτη που βρέθηκε καταμεσής σ' ένα νεκροταφείο. Είχε ήδη λύσει τους δύο πάνω κόμπους του νεκροσέντονου της και τώρα πάσχιζε να λύσει και τους δυο κάτω για να ελευθερώσει τα πόδια και να περπατήσει. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει μαγικά, τόσο που όταν κατέβασε το τσίτινο ύφασμα χύθηκαν σαν χείμαρρος μέχρι το έδαφος και γυάλιζαν σαν λειχήνες στην ποταμιά. Το δέρμα της ήταν ζαρωμένο αλλά το πρόσωπό της κατάλευκο και τα μάτια της ζωντάνεψαν μέσα στις κόγχες τους βλέποντας τους θεατές να εγκαταλείπουν άρον άρον τις κρυψώνες τους πίσω από τους θάμνους – οι μι-

σοί να τρέχουν αλλόφρονες κι οι άλλοι μισοί να σωριάζονται λιπόθυμοι. Μονολογώντας πιο πολύ, κι όχι απευθυνόμενη σε κάποιον, παραπονέθηκε ότι ήταν μεγάλη κακία εκείνων που την είχαν θάψει ζωντανή.

Το πρώτο που σκέφτηκε ήταν το μωρό της, το οποίο φυσικά δεν ήταν πια μωρό. Είκοσι ένα χρόνια πριν είχε πεθάνει η Ντούι Άγιου, δώδεκα μέρες αφότου γέννησε ένα πανάσχημο κοριτσάκι, τόσο αποκρουστικό ώστε η μαμή δεν ήξερε με σιγουριά αν ήταν στ' αλήθεια μωρό και σκέφτηκε μήπως ήτανε καμιά κουράδα, μιας και η τρύπα απ' όπου βγαίνουν τα μωρά απέχει μόνο δυο εκατοστά από την τρύπα απ' όπου βγαίνουν τα σκατά. Τούτο το μωρό όμως σπαρταρούσε και χαμογελούσε και στο τέλος η μαμή πείστηκε ότι ήταν ανθρώπινο πλάσμα κι όχι κουράδα και είπε στη μητέρα, που κειτόταν αποκαμωμένη στο κρεβάτι χωρίς καμιά επιθυμία να δει το βλαστάρι της, ότι το μωρό ήταν υγιέστατο και φαινόταν χαρούμενο.

«Κορίτσι είναι;» ρώτησε η Ντούι Άγιου.

«Ναι» αποκρίθηκε η μαμή. «Όπως και τ' άλλα τρία».

«Τέσσερις κόρες, όλες τους πανέμορφες» έκανε ξέπνοια και φανερά εκνευρισμένη η Ντούι Άγιου. «Τώρα μπορώ ν' ανοίξω το δικό μου πορνείο. Πες μου, μαμή, πόσο όμορφη είναι τούτη;»

Το μωρό, τυλιγμένο σφιχτά στις φαскиές, άρχισε να σπαρταράει και να κλαίει στην αγκαλιά της μαμής. Μια γυναίκα μπαινόβγαινε στο δωμάτιο να πάρει τα ματωμένα πανιά, να πετάξει το ύστερο, και προς στιγμήν η μαμή δεν απάντησε επειδή δεν της έκανε καρδιά να πει όμορφο ένα μωρό που έμοιαζε με μεγάλη, μαύρη κουράδα. Για να αποφύγει την ερώτηση, είπε: «Είσαι ήδη μεγάλη γυναίκα, δε νομίζω να μπορέσεις να θηλάσεις».

«Έτσι είναι. Με ξεζούμισαν τα άλλα τρία».

«Κι όλοι οι άντρες που πέρασαν από πάνω σου».

«Εκατόν εβδομήντα δύο άντρες. Ο μεγαλύτερος ήταν ενενήντα δύο, ο μικρότερος δώδεκα, μια βδομάδα μετά την περιτομή του. Τους θυμάμαι όλους έναν έναν».

Το μωρό ξανάρχισε να κλαίει. Η μαμή είπε πως έπρεπε να

του βρει μητρικό γάλα. Αν δεν έβρισκε, τότε θα 'πρεπε να πάει να βρει γάλα από αγελάδα ή από σκύλα, ή έστω από αρουραίο. Ναι, να πας, είπε η Ντούι Άγιου. «Καημένο, φτωχό παιδί» είπε η μαμή κοιτάζοντας το κακάσχημο βρέφος. Δεν έβρισκε λόγια να το περιγράψει, της έμοιαζε όμως με καταραμένο τέρας από την κόλαση. Ολόκληρο το κορμάκι του μωρού ήταν κατάμαυρο, σαν καρβουνιασμένο, με σχήμα παράξενο και εντελώς απροσδιόριστο. Για παράδειγμα, δεν ήταν βέβαιη αν η μύτη του ήταν μύτη, επειδή πιο πολύ έμοιαζε με πρίζα παρά με κάποια από τις μύτες που είχε δει ως τότε στη ζωή της. Και το στόμα του έμοιαζε με σχισμή κουμπαραά και τ' αυτιά του με χερούλια κανάτας. Δεν υπήρχε, σκέφτηκε, πλάσμα σ' όλη τη γη πιο αποκρουστικό από τούτο το έκτρωμα κι αν υπήρχε Θεός θα το σκότωνε ευθύς αμέσως. Δε θα το άφηνε να ζήσει και να μεγαλώσει, γιατί οι άνθρωποι θα το κακομεταχειρίζονταν δίχως κανένα έλεος.

«Φτωχό κορίτσι» ξανάπε η μαμή κι έφυγε για να βρει να φέρει γάλα.

«Ναι, φτωχό κορίτσι» είπε κι η Ντούι Άγιου στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι. «Έκανα ό,τι μπορούσα για να σε σκοτώσω. Μόνο χειροβομβίδα δεν κατάπια για να εκραγεί μέσα στο στομάχι μου. Αχ, μικρέ μου διάβOLE – κακό σκυλί ψόφο δεν έχει, ψόφο δεν είχες ούτε συ».

Στην αρχή η μαμή προσπαθούσε να κρύβει το πρόσωπο του μωρού από τις γειτόνισσες που έρχονταν επίσκεψη. Όταν όμως είπε πως χρειαζόταν γάλα για να το ταΐσει, άρχισαν να σπρώχνονται ποια θα το πρωτοδεί γιατί ήταν μεγάλη χαρά για τις φίλες της Ντούι Άγιου να βλέπουν τα αξιολάτρευτα κοριτσάκια της. Η μαμή δεν μπόρεσε να φυλαχτεί από την ομαδική επίθεση των γυναικών που τραβούσαν το ύφασμα που έκρυβε το πρόσωπο του μωρού, μα σαν το αντίκρισαν κι άρχισαν να τσιρίζουν από φρίκη πρωτόγνωρη για εκείνες, η μαμή χαμογέλασε και τους θύμισε πως είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να μη δουν το σιχαμερό βρέφος.

Ύστερα από εκείνο το ξέσπασμα, η μαμή έφυγε βιαστικά απ' το δωμάτιο κι εκείνες απέμειναν να στέκουν με το ύφος του ηλίθιου που έξαφνα σβήστηκαν όλες του οι μνήμες.

«Καλύτερα να το σκοτώσουν» είπε μία, η πρώτη που συνήλθε από την ξαφνική κρίση αμνησίας.

«Λες να μην το προσπάθησα;» είπε η Ντούι Άγιου που πρόβαλε στην πόρτα φορώντας μόνο μια τσαλακωμένη ρόμπα κι ένα πανί δεμένο στη μέση. Τα μαλλιά της ήταν ανάκατα, σαν κάποιου που είχε μπλέξει σε καβγά.

Όλες την κοίταξαν με οίκτο.

«Είναι όμορφη, δεν είναι;» έκανε η Ντούι Άγιου.

«Ε... ναι, πράγματι».

«Δεν υπάρχει μεγαλύτερη κατάρρα απ' το να φέρνεις ένα όμορφο θηλυκό σ' έναν κόσμο γεμάτο άντρες ξαναμμένους σαν σκυλιά».

Καμιά τους δεν απάντησε, μόνο την κοίταζαν με συμπόνια, λέγοντας εν γνώσει τους ψέματα. Η Ροζίνα, η μουγγή χωριατοπούλα από το βουνό, που ήταν χρόνια στη δούλεψη της Ντούι Άγιου, την πήγε στο μπάνιο, όπου είχε γεμίσει ζεστό νερό την μπανιέρα. Εκεί η Ντούι Άγιου πλύθηκε με αρωματικό σαπούνι με θειάφι ενώ η Ροζίνα τής έλουζε τα μαλλιά με λάδι αλόης. Μόνο η μουγγή έδειχνε ατάραχη, παρόλο που ήδη ήξερε για το κακάσχημο μωρό μιας και μόνο εκείνη είχε βοηθήσει τη μαμή στη γέννα. Έτριψε την πλάτη της κυράς της με ελαφρόπετρα, την τύλιξε ύστερα με μια πετσέτα και τη βοήθησε να βγει απ' την μπανιέρα.

Μια από τις γειτόνισσες, για να διασκεδάσει τη βαριά ατμόσφαιρα, είπε στην Ντούι Άγιου: «Πρέπει να της δώσεις ένα ωραίο όνομα».

«Ναι» αποκρίθηκε η Ντούι Άγιου. «Τη λένε Ομορφιά».

«Ω!» έκαναν όλες μαζί, προσπαθώντας να της αλλάξουν γνώμη.

«Η Μελανιά. Πώς σας φαίνεται αυτό;»

«Η μήπως Πληγή;»

«Για τ' όνομα του Θεού, μην την ονομάσεις έτσι».

«Ωραία λοιπόν. Θα τη βγάλω Ομορφιά».

Πελαγωμένες παρακολουθούσαν την Ντούι Άγιου να γυρίζει στο δωμάτιό της για να ντυθεί. Κοιτάζονταν μεταξύ τους φέρνοντας στον νου τη θλιβερή εικόνα ενός κοριτσιού, μαυροτσούκαλου και καχομούτσου, με μια πρίζα στο κέντρο του προσώπου του, να το φωνάζουν Ομορφιά. Τι ντροπή, τι αισχρό σκάνδαλο.

Μα ήταν αλήθεια: η Ντούι Άγιου είχε επιχειρήσει να σκοτώσει το μωρό όταν κατάλαβε ότι, παρόλο που είχε πατήσει τα πενήντα, ήταν ξανά έγκυος. Όπως και με τα άλλα της παιδιά, δεν ήξερε ποιος ήταν ο πατέρας αλλά, σε αντίθεση με τα άλλα, αυτό το μωρό δεν το ήθελε με τίποτα. Έτσι είχε καταπιεί πέντε πανίσχυρα χάπια παρακεταμόλης, που τα προμηθεύτηκε από κάποιον κομπογιαννίτη γιατρό, μαζί με μισό λίτρο ανθρακούχο αναφυκτικό, ποσότητα αρκετή για να σκοτώσει την ίδια αλλά όχι αρκετή, όπως αποδείχτηκε, για να προκαλέσει τον θάνατο του μωρού. Τότε σκέφτηκε έναν άλλο τρόπο και φώναξε μια μαία που συμφώνησε να σκοτώσει το μωρό και να το αποσπάσει από τη μήτρα της χώνοντας στην κοιλιά της ένα μικρό ξύλινο ματσούκι. Επί δυο μερόνυχτα αιμορραγούσε ακατάσχετα και το μικρό ματσούκι βγήκε έξω κομματιασμένο, αλλά το μωρό εξακολουθούσε να μεγαλώνει. Δοκίμασε άλλους έξι τρόπους για να το ξεφορτωθεί, τίποτα όμως δεν είχε αποτέλεσμα, ώσπου στο τέλος παραιτήθηκε και ξέσπασε λέγοντας:

«Σκληρό καρύδι η μικρή. Το 'χει πάρει απόφαση να νικήσει τη μάνα της».

Άφησε λοιπόν την κοιλιά της να μεγαλώνει μέρα τη μέρα, στους επτά μήνες τήρησε και το έθιμο του σλαμετάν κι άφησε το μωρό να γεννηθεί, αν και αρνιόταν πεισματικά να το δει. Είχε ήδη φέρει στον κόσμο άλλα τρία κορίτσια πριν από αυτό, όλα τους πανέμορφα, σχεδόν σαν τριδυμες αφού γεννήθηκαν η μια μετά την άλλη. Τα είχε μπουχτίσει εκείνα τα μωρά, που έμοιαζαν σαν κούκλες σε βιτρίνα, αρνιόταν λοιπόν να δει το

στερνοπούλι της, σίγουρη ότι θα ήταν κι αυτή φτυστή οι αδελφούλες της. Φυσικά έκανε λάθος, δεν είχε ιδέα πόσο αποκρουστική ήταν στ' αλήθεια τούτη η μικρή. Ακόμα κι όταν οι γειτόνισσες ψιθύριζαν στα μουλωχτά ότι το μωρό έμοιαζε σαν να είχε βγει από διασταύρωση μαϊμούς με βάτραχο και σαύρα, δεν της περνούσε από τον νου ότι μιλούσαν για το δικό της. Κι όταν είπαν πως την προηγούμενη νύχτα άγρια σκυλιά αλυχτούσαν στο δάσος κι όλες οι κουκουβάγιες λούφαξαν στην κούρνια τους, ούτε και τότε τα θεώρησε όλα αυτά κακό οιωνό.

Αφού ντύθηκε, ξάπλωσε και πάλι, κατάκοπη κι αίφνης παραλυμένη από τη σκέψη πως έφτασε να κάνει και τέταρτο παιδί τώρα στα πενήντα κάτι της. Κι ευθύς τής ήρθε η θλιβερή σκέψη πως αν τούτο το μωρό δεν ήθελε να πεθάνει, τότε ίσως έπρεπε να πεθάνει η μάνα, για να μην το δει να μεγαλώνει και να γίνεται γυναίκα. Σηκώθηκε κι έφτασε τρεκλίζοντας μέχρι την πόρτα, στάθηκε στο κατώφλι κοιτώντας τις γειτόνισσες που ήταν ακόμα μαζεμένες και κουτσομπόλευαν για το μωρό. Από το μπάνιο ήρθε η Ροζίνα και στάθηκε στο πλάι της κυράς της, σαν να ένωσε πως ήταν έτοιμη να της προστάξει κάτι.

«Τρέχα να μου αγοράσεις σάβανο» είπε η Ντούι Άγιου. «Έφερα τέσσερα κορίτσια σε τούτο τον καταραμένο κόσμο. Ήρθε πια η ώρα να με θάψουν».

Οι γυναίκες πάτησαν τιςτσιρίδες κι ύστερα έμειναν να χάσκουν αποβλακωμένες. Ναι, ήταν αίσχος να γεννήσεις ένα κακάσχημο μωρό, μα πιο αίσχος ακόμα ήταν να το εγκαταλείψεις χωρίς λόγο. Δεν τόλμησαν όμως να το ξεστομίσουν, μόνο προσπάθησαν να τη μεταπείσουν λέγοντας πως ήταν κουτό να θέλει να πεθάνει έτσι, πως υπήρχαν άνθρωποι που έφταναν μέχρι τα εκατό, πως η Ντούι Άγιου ήταν ακόμη πολύ νέα για να πεθάνει.

«Αν φτάσω να ζήσω μέχρι τα εκατό» είπε με ήρεμη φωνή «θα έχω κάνει άλλα τέσσερα παιδιά. Αυτό δα μου έλειπε».

Η Ροζίνα πήγε και αγόρασε στην Ντούι Άγιου ένα καθαρό λευκό τσίτινο ύφασμα που εκείνη φόρεσε αμέσως – αν και δε

στάθηκε αρκετό για να την κάνει να πεθάνει εκείνη τη στιγμή. Όσο λοιπόν η μαμή τριγύριζε στη γειτονιά φάχνοντας να βρει τροφό (δεν τα κατάφερε όμως κι έτσι κατέληξε να δώσει στο μωρό νερό όπου είχε ξεπλύνει ρύζι), η Ντούι Άγιου ξάπλωσε ήσυχα στο κρεβάτι τυλιγμένη με το σάβανο, περιμένοντας με απόκοσμη καρτερικότητα τον άγγελο του θανάτου να έρθει να την πάρει.

Πέρασε η ώρα για το ρυζονερόπλυμα και τώρα η Ροζίνα τάζει το μωρό γάλα αγελάδας (που το πουλούσανε στο μαγαζί για «Γάλα Αρκούδας»), μα η Ντούι Άγιου ήταν ακόμη ξαπλωμένη στο κρεβάτι απαγορεύοντας σε όλους να της φέρουν στο δωμάτιο το παιδί που το έλεγαν Ομορφιά. Όμως η ιστορία για το τερατόμορφο μωρό και τη μητέρα του, που τυλίχτηκε με το νεκροσέντονο, διαδόθηκε γοργά σαν επιδημία, φέρνοντας στο σπίτι κόσμο όχι μόνο από τις γύρω γειτονιές αλλά και από τα πιο μακρινά χωριά της περιοχής. Έρχονταν να δουν αυτό που όλοι περιέγραφαν ως τη γέννηση προφήτη, κι όλοι συνέκριναν τα αλυχτήματα των άγριων σκυλιών με το άστρο που οδήγησε τους Μάγους στον νεογέννητο Ιησού, και τη σαβανωμένη μάνα με την αποκαμωμένη Παρθένο Μαρία – παρομοίωση στ' αλήθεια τραβηγμένη απ' τα μαλλιά.

Με ύφος τρομαγμένο, σαν το παιδί που πάει να χαϊδέψει τίγρη στον ζωολογικό, οι επισκέπτες πόζαραν μαζί με το αποκρουστικό βρέφος σ' έναν περιπλανώμενο φωτογράφο. Είχαν κάνει προηγουμένως το ίδιο με την Ντούι Άγιου, που εξακολούθουσε να είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, παραδομένη στη μυστηριακή της γαλήνη, χωρίς να ενοχλείται διόλου από την έντονη οχλαγωγία. Ύψήρχαν άνθρωποι με σοβαρές και ανίστες ασθένειες που ήρθαν για να αγγίξουν το μωρό και να γιατρευτούν, κάτι που η Ροζίνα απαγόρευε ρητά από φόβο μην κολλήσει το παιδί κανένα μικρόβιο. Για να μην τους κακοκαρδίσει όμως τους μοίρασε βαζάκια που είχε γεμίσει με νερό από το μπάνιο της μικρής. Άλλοι πάλι είχαν έρθει με την ελπίδα μήπως και κατάφεραν να έχουν λίγη τύχη στα στοιχήματα ή τους

ερχόταν καμιά ξαφνική φώτιση πώς να βγάλουν χρήματα. Η μουγγή Ροζίνα, που χωρίς να χάσει χρόνο ανέλαβε τον ρόλο του προστάτη της Ομορφιάς, είχε φροντίσει να φτιάξει κουτιά που οι επισκέπτες δεν άργησαν να τα γεμίσουν με ρουπίες. Η κοπέλα, έχοντας σοφά προνοήσει για το ενδεχόμενο ότι η Ντούι Άγιου ίσως τελικά να πέθαινε, σκέφτηκε πως ήταν μοναδική ευκαιρία να βγάλει κάποια χρήματα ώστε να μην ανησυχεί για το Γάλα της Αρκούδας ή για το μέλλον το δικό της και της Ομορφιάς στο σπίτι, μιας και δεν ήταν καθόλου αναμενόμενο να εμφανιστεί κάποια από τις τρεις μεγαλύτερες αδελφές της.

Μα η φασαρία δεν άργησε να λάβει τέλος όταν κατέφτασε η αστυνομία μαζί με έναν κυάι που χαρακτήρισε την όλη κατάσταση ολωσδιόλου αιρετική. Έξαλλος ο κυάι πρόσταξε την Ντούι Άγιου να πάψει τα αίσχη της, απαιτώντας μάλιστα να βγάλει και το σάβανο.

«Ζητάτε από μια πόρνη να γδυθεί» είπε περιφρονητικά εκείνη «γι' αυτό καλά θα κάνετε να έχετε να με πληρώσετε».

Ο κυάι προσευχήθηκε για έλεος, βγήκε από το σπίτι και δεν ξαναπάτησε ποτέ το πόδι του εκεί.

Έτσι απέμεινε για μια ακόμα φορά μονάχα η νεαρή Ροζίνα που ποτέ της δε σκοτιζόταν με τις τρέλες της Ντούι Άγιου, όποιες κι αν ήταν, κι είχε γίνει πια ολοφάνερο πως μόνο αυτή η κοπέλα καταλάβαινε αληθινά εκείνη τη γυναίκα. Η Ντούι Άγιου, πολύ πριν προσπαθήσει να σκοτώσει το μωρό που κουβαλούσε στην κοιλιά της, είχε πει πως μπούχτισε πια να κάνει παιδιά, κι έτσι η Ροζίνα κατάλαβε πως ήταν πάλι έγκυος. Αν η Ντούι Άγιου έλεγε το ίδιο στις γειτόνισσες, που το κουτσομπολιό ήταν γι' αυτές ό,τι το γάβγισμα για τα σκυλιά, θα χαμογέλαγαν περιφρονητικά και θα της έλεγαν πως ήτανε ανεμογκάστρι – σταμάτα να βγαίνεις στο κλαρί και δε θα 'χεις πια να ανησυχείς μήπως γκαστρώθηκες ξανά, έτσι θα της έλεγαν. Μεταξύ μας όμως: αυτό θα μπορούσες να το πεις σε οποιαδήποτε άλλη πόρνη, αλλά όχι στην Ντούι Άγιου. Αυτή ποτέ της δε θεώρησε τα τρία της (και τώρα τέσσερα) παιδιά

κατάρα της πορνείας, κι αν τα κορίτσια δεν είχαν πατεράδες, έλεγε, ήταν επειδή δεν είχαν στ' αλήθεια πατεράδες κι όχι επειδή δεν ήξεραν ποιος ήταν ο πατέρας τους, και πάντως όχι επειδή δεν είχε σταθεί ποτέ της ντυμένη νύφη πλάι σ' έναν άντρα μπροστά στον πρωτογέροντα του χωριού. Όχι – η Ντούι Άγιου θεωρούσε τις κόρες της παιδιά δαιμόνων.

«Γιατί ο σατανάς γουστάρει κι αυτός να κάνει κέφι του, όσο κι ο Θεός ή οι θεοί» έλεγε. Όπως γέννησε η Παρθένος Μαρία τον Υιό του Θεού και οι δυο γυναίκες του Πάντου γέννησαν τα δικά τους θεϊκά παιδιά, έτσι κι η δική μου μήτρα είναι ο τόπος όπου αποθέτουν τον σπόρο τους οι δαίμονες, γι' αυτό κι εγώ γεννάω παιδιά δαιμόνων. Κι έχω μπουχτίσει πια, Ροζίνα μου».

Η Ροζίνα, όπως το 'χε συνήθειο, απλώς χαμογέλασε. Λαλιά δεν είχε να μιλήσει, εξόν από κάτι άναρθρους ήχους, αλλά μπορούσε να χαμογελάει, και της άρεσε να χαμογελάει. Η Ντούι Άγιου τη συμπαθούσε πολύ, ιδίως για το χαμόγελό της. Κάποτε την αποκάλεσε παιδί-ελέφαντα γιατί, όσο κι αν θυμώνουν οι ελέφαντες πάντα χαμογελούν, όπως αυτοί που βλέπεις στο περιοδεύον τσίρκο στα τέλη κάθε χρονιάς. Με τη νοηματική της γλώσσα, που κανένα από τα γνωστά σχολεία μουγγών δε σου τη μάθαινε, αλλά μόνο η Ροζίνα μπορούσε να σου τη διδάξει, η κοπέλα έλεγε στην Ντούι Άγιου πως δεν έπρεπε να νιώθει μπουχτισμένη – δεν είχε δα και είκοσι παιδιά, ενώ η Γκαντάρι γέννησε τους εκατό Καουράβα. Αυτό έκανε την Ντούι Άγιου να ξεκαρδίζεται στα γέλια. Της άρεσε το παιδιάστικο χιούμορ της Ροζίνα κι ακόμα κρατούσε την κοιλιά της απ' τα γέλια όταν της απαντούσε πως η Γκαντάρι δε γέννησε εκατό παιδιά εκατό ξεχωριστές φορές, αλλά γέννησε ένα τεράστιο κομμάτι κρέας που μετά χωρίστηκε και μεταμορφώθηκε σε εκατό παιδιά.

Με τέτοιο κέφι δούλευε η Ροζίνα, χωρίς να το χάνει ούτε για μια στιγμή. Φρόντιζε το μωρό, πήγαινε στην κουζίνα δυο φορές τη μέρα και κάθε πρωί έκανε την μπουγάδα, ενώ η Ντούι Άγιου καθόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ασάλευτη σαν πτώμα σωστό

που περίμενε να τελειώσει το σκάψιμο του τάφου της. Αν βέβαια την έπιανε πείνα, σηκωνόταν κι έτρωγε και πήγαινε στο μπάνιο κάθε πρωί και κάθε απόγευμα. Πάντοτε όμως γύριζε και τυλιγόταν με το σάβανο κι έπεφτε στο κρεβάτι ανάσκελα κι ακίνητη, με τα χέρια πλεγμένα πάνω στο στομάχι, τα μάτια κλειστά και τα χείλη σφιγμένα σ' ένα αχνό χαμόγελο. Οι γειτόνισσες μονίμως προσπαθούσαν να την κρυφοκοιτάξουν από το ανοιχτό παράθυρο. Και η Ροζίνα κάθε φορά έτρεχε να τις διώξει, αλλά ποτέ δεν τα κατάφερε κι εκείνες ρωτούσαν την Ντούι Άγιου γιατί δεν το 'παιρνε πια απόφαση να αυτοκτονήσει. Η Ντούι Άγιου όμως, αντί να τους αποκριθεί με τον συνηθισμένο σαρκασμό της, έμενε σιωπηλή και εντελώς ακίνητη.

Ο πολυπόθητος θάνατος ήρθε επιτέλους ένα απόγευμα δώδεκα μέρες μετά τη γέννηση της αποκρουστικής Ομορφιάς, ή τουλάχιστον έτσι πίστεψαν όλοι. Το σημάδι ότι πλησίαζε ο θάνατος φανερώθηκε εκείνο το πρωί, όταν η Ντούι Άγιου πρόσταξε τη Ροζίνα να μη χαράξουν το όνομά της πάνω στην ταφόπλακα· για επιτύμβια επιγραφή ζήτησε μόνο τη φράση «Γέννησα τέσσερα παιδιά και πέθανα». Η Ροζίνα, που είχε άριστη ακοή κι ήξερε επίσης γραφή και ανάγνωση, κάθισε κι έγραψε τη φράση, αλλά η τελευταία επιθυμία της κυράς της απορρίφθηκε μεμιάς από τον ιμάμη που θα τελούσε τη νεκρώσιμη ακολουθία, ο οποίος σκέφτηκε πως μια τόσο τρελή απαίτηση θα έκανε την όλη υπόθεση ακόμη πιο αμαρτωλή κι αποφάσισε να μη χαραχτεί απολύτως τίποτα πάνω στην ταφόπλακα της εκλιπούσας.

Μια από τις γειτόνισσες που κατασκόπευαν από το παράθυρο είδε πρώτη το απόγευμα το πτώμα της Ντούι Άγιου, παραδομένο στον γαλήνιο εκείνο ύπνο που μόνο σε ετοιμοθάνατο βλέπει κανείς. Υπήρχε όμως και κάτι άλλο: στον αέρα πλανιόταν οσμή βόρακα. Η Ροζίνα τον είχε αγοράσει από τον φούρναρη και η Ντούι Άγιου πασπαλίστηκε με αυτό το χημικό συντηρητικό πτωμάτων που οι νοικοκυρές το έβαζαν καμιά φορά στον κιμά για τους κεφτέδες τους. Αυτή η Ροζίνα άφηνε

την παλαβωμένη με τον θάνατο αφέντρα της να κάνει ό,τι της κατέβαζε η κούτρα της, ακόμα κι αν την πρόσταζε να σκάψει λάκκο και να τη θάψει ζωντανή, αυτή η χαζοβιόλα θα της έκανε τη χάρη και μετά θα έλεγε στον κόσμο ότι έτσι χωρατατζού ήταν η κυρά της: τέτοιες κουταμάρες όμως δεν περνούσαν στην πονηρή γειτόνισσα που πήδηξε από το παράθυρο μέσα στο δωμάτιο, έτοιμη να τα φάλει ένα χεράκι στην Ντούι Άγιου ότι το 'χε παρακάνει πια.

«Για άκου δω, παλιοπουτάνα, που κοιμήθηκες μ' ολονών μας τους άντρες!» έσκουξε με θυμό. «Αν θέλεις να φοφήσεις, ψόφα, αλλά το σώμα σου μη σκεφτείς να το διατηρήσεις. Να τ' αφήσεις να σαπίσει μαζί με τη σάπια σου ψυχή». Έδωσε στην Ντούι Άγιου μια δυνατή σκουντιά, μα το σώμα απλώς γύρισε ανάποδα χωρίς όμως να ξυπνήσει.

Τότε όρμησε στο δωμάτιο η Ροζίνα, που μ' ένα νεύμα έδειξε πως η κυρά της πρέπει να ήταν πεθαμένη.

«Πέθανε η πουτάνα;»

Η Ροζίνα κατένευσε.

«Άκου πέθανε!» Και τότε αυτό το γύναιο έδειξε τον αληθινό της χαρακτήρα, βάζοντας τα κλάματα λες κι είχε πεθάνει η ίδια της η μάνα και ψέλλισε μέσα στα αναφιλητά της: «Θυμάμαι πέρσι στις 8 του Γενάρη, ήταν η ωραιότερη μέρα για την οικογένειά μας. Ο άντρας μου είχε βρει κάτι χρήματα κάτω απ' τη γέφυρα και πήγε κατευθείαν στο πορνείο της Μάμα Κάλονγκ και κοιμήθηκε με τούτη εδώ την πόρνη που τώρα κείται νεκρή μπροστά μου. Ύστερα γύρισε στο σπίτι και ήταν η μόνη μέρα, η μία και μοναδική μέρα, που ήταν καλός μαζί μας. Φαντάσου ότι εκείνη τη μέρα δε σήκωσε χέρι σε κανέναν μας».

Η Ροζίνα τής έριξε ένα βλέμμα όλο περιφρόνηση, σαν να της έλεγε πως δεν είχε κι άδικο ο άντρας που χτύπαγε μια γκρι-νιάρρα σαν και του λόγου της, κι ύστερα, για να γλιτώσει απ' το κλαψούρισμα, την ξεφορτώθηκε στέλνοντάς τη να διαδώσει το νέο για τον θάνατο της Ντούι Άγιου. Περιττό να πάει να πάρει σάβανο, αφού είχε ήδη αγοράσει ένα δώδεκα μέρες πριν πε-

ριττό να την πλύνει, αφού είχε ήδη κάνει μπάνιο μόνη της· μέχρι που μόνη της είχε φροντίσει και για τη διατήρηση της σορού της. «Αν μπορούσε» είπε με τη νοηματική της γλώσσα η Ροζίνα στον ιμάμη του κοντινού τζαμιού «μόνη της θα 'ψελνε και τις προσευχές στην κηδεία της». Ο ιμάμης αγριοκοίταξε τη μουγγή και της είπε κοφτά πως δεν είχε καμία διάθεση να ψάλει προσευχές για μια παλιογυναίκα όπως του λόγου της, πόσω μάλλον να της κάνει και κηδεία. «Αφού πέθανε τώρα» έκανε η Ροζίνα με τα νοήματά της «δεν είναι πια παλιογυναίκα».

Με τα πολλά, ο ιμάμης, ο κυάι Γιάρο, ενέδωσε και χοροστάτησε στην κηδεία της Ντούι Άγιου.

Μέχρι τον θάνατό της, που σχεδόν κανείς δεν πίστευε πως θα ερχόταν τόσο γρήγορα, ποτέ της δεν είδε το μωρό από κοντά. Ο κόσμος έλεγε πως ήταν τυχερή, γιατί ποιας μάνας η καρδιά δε θα ράγιζε αν έβλεπε πως είχε γεννήσει τόσο άσχημο μωρό; Δε θα είχε ήσυχο θάνατο και η ψυχή της δε θα αναπαυόταν ποτέ στην αιώνια γαλήνη. Η μόνη που αμφέβαλλε ότι η Ντούι Άγιου θα στενοχωριόταν αν έβλεπε το μωρό ήταν η Ροζίνα, επειδή μόνο εκείνη ήξερε πως τίποτε δε μισούσε η κυρά της περισσότερο στον κόσμο από ένα πανέμορφο μωράκι. Τι χαρά που θα 'παιρνε αν ήξερε πόσο διαφορετικό ήταν το στερνοπούλι της από τις άλλες της κόρες· μα δεν το έμαθε ποτέ. Επειδή αυτό το μουγγό κοριτσόπουλο ήταν πάντα υπάκουο στην αφέντρα της, τις μέρες πριν πεθάνει δεν της έφερε ποτέ με το ζόρι το μωρό, παρά το ότι αν ήξερε η Ντούι Άγιου πόσο άσχημο ήταν στ' αλήθεια θα είχε αποφασίσει να αναβάλει τον θάνατό της – τουλάχιστον για ένα δυο χρονάκια.

«Τι ανοησίες είναι αυτές, η ώρα του θανάτου είναι στην κρίση του Θεού» είπε ο κυάι Γιάρο.

«Δώδεκα μέρες κανόνιζε να πεθάνει και να που πέθανε» έκανε με χειρονομίες η Ροζίνα, που είχε κληρονομήσει την ξεροκεφαλιά της κυράς της.

Σύμφωνα με την επιθυμία της εκλιπούσας, κηδεμόνας του άμοιρου μωρού ήταν τώρα η Ροζίνα. Κι αμέσως η κοπέλα βάλ-

θηκε άδίκα να στέλνει τηλεγραφήματα στις άλλες τρεις κόρες της Ντούι Άγιου, λέγοντας πως η μητέρα τους είχε πεθάνει και θα την έθαβαν στο δημόσιο κοιμητήριο Μπούντι Ντάρμα. Καμιά τους δεν ήρθε, αλλά η κηδεία έγινε την άλλη μέρα με γλέντια και γιορτές που χρόνια είχε να ζήσει η πόλη, και θα 'κανε ακόμα περισσότερα να ζήσει. Κι αυτό γιατί όλοι οι άντρες που είχαν κοιμηθεί με την ωραία πόρνη την αποχαιρέτησαν με τρυφερά φιλιά που τα έκρυψαν σε μπουκέτα με άνθη γιασεμιού και που μετά έραναν μ' αυτά τον δρόμο απ' όπου περνούσε το φέρετρο. Όσο για τις γυναίκες τους, στήθηκαν κι αυτές στην άκρη του δρόμου, πλάι στους άντρες τους, και κοίταζαν τη νεκρική πομπή με αβάσταχτη ζήλια επειδή το ένιωθαν πως όλοι εκείνοι οι ξαναμμένοι άντρες δε θα δίσταζαν να πιαστούν στα χέρια για άλλη μια ευκαιρία να πλαγιάσουν με την Ντούι Άγιου κι ας μην ήταν πια παρά ένα παγωμένο πτώμα.

Η Ροζίνα ακολουθούσε πίσω από το φέρετρο που το κουβαλούσαν στους ώμους τέσσερις γείτονες. Το μωρό κοιμόταν μακάρια στην αγκαλιά της, προστατευμένο κάτω από το μαύρο βέλο της. Μια γυναίκα, η γρουσουζα που τη βρήκε, βάδιζε στο πλάι της κρατώντας ένα καλάθι με ροδοπέταλα. Η Ροζίνα άρπαξε μια χουφτιά και τα πέταξε στον αέρα μαζί με κέρματα, κι ένα τσούρμο παιδιά έτρεξαν κάτω από το φέρετρο να τα πιάσουν με κίνδυνο να πέσουν μέσα στην αρδευτική τάφρο ή να τα ποδοπατήσουν οι θρηνωδοί που έψελναν τις ευλογίες του προφήτη.

Η Ντούι Άγιου θάφτηκε σε μια απόμερη γωνία του κοιμητηρίου ανάμεσα στους τάφους άλλων κακορίζικων νεκρών, γιατί έτσι συμφώνησαν ο κυάι Γιάρο με τον νεκροθάφτη. Εκεί ήταν θαμμένος ένας σατανικός κλέφτης από την περίοδο της αποικιοκρατίας, κι ένας παρανοϊκός φονιάς, και μερικοί κομμουνιστές, και τώρα μία πόρνη. Ο κόσμος πίστευε ότι όλες εκείνες οι κακότυχες ψυχές δεν μπορούσαν να βρουν ησυχία μέσα στον τάφο, βασανισμένες από αιώνιες κατάρες και δοκιμασίες, άρα έπρεπε να τις θάψουν μακριά από τους τάφους

των ευσεβών που ήθελαν να αναπαυτούν εν ειρήνη, να τους φάνε τα σκουλήκια και να σαπίσουν εν ειρήνη και να συνουσιάζονται ανενόχλητοι με τις ουράνιες νύμφες.

Μόλις τέλειωσε η εορταστική τελετή, όλοι διέγραψαν μεμιάς από τη σκέψη τους την Ντούι Άγιου. Από εκείνη τη μέρα και μετά κανείς δεν επισκεπτόταν το μνήμα, ούτε καν η Ροζίνα και η Ομορφιά. Εγκαταλείφθηκε από όλους να ρημάζει, να το μαστιγώνουν οι θαλασσινές καταιγίδες, να το σκεπάζουν βουνά ξερόφυλλων, να το πνίγουν τα πανύψηλα αγριόχορτα. Μόνο η Ροζίνα είχε έναν πειστικό λόγο που αδιαφορούσε για τον τάφο της Ντούι Άγιου. «Μόνο οι τάφοι των νεκρών θέλουν φροντίδα» έλεγε στο κακάσχημο μωράκι (στη νοηματική της γλώσσα και, φυσικά, το μωρό δεν καταλάβαινε γρι).

Δεν αποκλείεται η Ροζίνα να είχε όντως την ικανότητα να βλέπει το μέλλον, ένα χάρισμα που το κληρονόμησε από γενεές πάνσοφων προγόνων της. Είχε πρωτοέρθει στη μικρή πόλη πέντε χρόνια πριν, μόλις δεκατεσσάρων χρονών, μαζί με τον πατέρα της, αμμωρύχο από τα βουνά, που ήταν γέρος και υπέφερε από οξείς ρευματισμούς. Εμφανίστηκαν στο δωμάτιο της Ντούι Άγιου στο πορνείο της Μάμα Κάλονγκ. Στην αρχή η πόρνη σημασία δεν έδωσε στο κοριτσόπουλο, ούτε και στον πατέρα της, τον κατσιασμένο γέρο με τη μύτη που έμοιαζε με ράμφορ παπαγάλου, τα σγουρά γκριζα μαλλιά, το ζαρωμένο και πιο σκούρο από χαλκό δέρμα, και πάνω απ' όλα το υπερβολικά προσεκτικό βάδισμα, λες και φοβόταν πως έτσι και σκουντούσε κάπου όλα του τα κόκαλα θα γίνονταν μεμιάς θρύψαλα. Με μια δεύτερη ματιά, η Ντούι Άγιου τον αναγνώρισε και είπε:

«Πάλι εσύ, γέρο; Προχτές το βράδυ ήσουν εδώ. Μανία με το σεξ έχεις;»

Ο άντρας χαμογέλασε ντροπαλά, σαν παιδαρέλι που πρωτοσυναντά την αγαπητικιά του, κι έγνεψε ναι. «Θέλω να πεθάνω στην αγκαλιά σου» της είπε. «Δεν έχω να σε πληρώσω, αλλά σου δίνω τούτο το μουγγό παιδί. Κόρη μου είναι!».

Η Ντούι Άγιου έριξε ένα απορημένο βλέμμα στο κορίτσι. Η Ροζίνα στεκόταν πλάι στον πατέρα της, ήρεμη και χαμογελαστή. Ήταν κοκαλιάρρα, ξυπόλυτη, φορούσε ένα κεντητό φόρεμα που της έπεφτε χαχόλικο κι είχε τα κυματιστά της μαλλιά πιασμένα πίσω μ' ένα λαστιχάκι. Είχε απαλό δέρμα, σαν τα περισσότερα κορίτσια από το βουνό, στρογγυλό πρόσωπο με συνηθισμένα χαρακτηριστικά, έξυπνα μάτια, πλακουτσή μύτη και παχιά χείλη που χάριζαν σ' όλο τον κόσμο εκείνο το όμορφο χαμόγελο. Η Ντούι Άγιου δεν είχε ιδέα τι να το κάνει ένα κορίτσι σαν εκείνο και στράφηκε ξανά στον γέρο.

«Έχω ήδη τρεις κόρες, τι να την κάνω τη δικιά σου;»

«Ξέρει να διαβάζει και να γράφει, κι ας μην έχει μιλιιά» είπε ο πατέρας. «Κι εμένα οι κόρες μου ξέρουν γραφή κι ανάγνωση και μιλάνε κιόλας» του πέταξε η Ντούι Άγιου μ' ένα κοροϊδευτικό γελάκι. Μα ο γέρος το 'χε βάλει σκοπό να κοιμηθεί μαζί της και να πεθάνει στην αγκαλιά της και να της δώσει το μουγγό κορίτσι για πληρωμή. «Ό,τι θέλεις κάν' την» της είπε απτόητος. «Κάν' την πόρνη να της παίρνεις τα λεφτά που βγάζει μέχρι που να πεθάνει. Ή, αν οι άντρες δεν τη θέλουν για κρεβάτι, κόψ' την κομματάκια και πούλα τα στην αγορά για κρέας».

«Και ποιος θα θέλει να αγοράσει το κρέας της για να το φάει;» έκανε η Ντούι Άγιου.

Ο γέρος αρνήθηκε να καταθέσει τα όπλα και σε λίγο άρχισε να μοιάζει με νήπιο που δεν μπορεί να κρατήσει άλλο τα τσίσα του. Δεν ήταν ότι η Ντούι Άγιου ήθελε να τον κακοκαρδίσει και να μην του χαρίσει μερικές όμορφες ώρες πάνω στο κρεβάτι της· τα είχε όμως πραγματικά χαμένα μ' αυτή την παράξενη συναλλαγή κι όλο κοίταζε μια τον γέρο, μια το μουγγό παιδί, ώσπου στο τέλος το κορίτσι ζήτησε χαρτί και μολύβι κι έγγραψε:

«Άντε λοιπόν, κοιμήσου μαζί του, δε βλέπεις ότι από ώρα σε ώρα θα πεθάνει;»

Έτσι κοιμήθηκε με τον γέρο, όχι επειδή της άρεσε η συμφωνία, αλλά εξαιτίας αυτού που είπε η μικρή ότι από ώρα σε ώρα

θα πέθαινε. Όση ώρα πάλευαν στο κρεβάτι, το μουγγό κορίτσι καθόταν και περίμενε σε μια καρέκλα έξω από το δωμάτιο σφίγγοντας στην αγκαλιά μια μικρή τσάντα με ρούχα, που λίγο πριν την κουβαλούσε ο πατέρας της. Όπως αποδείχτηκε, η Ντούι Άγιου δε χρειάστηκε πολλή ώρα και παραδέχτηκε πως στ' αλήθεια δεν ένωσε πολλά, μονάχα ένα γαργαλητό κοντά στα απόκρυφα της. «Ήταν λες και μου έξιυνε τον αφαλό μια αλογόμουγα» είπε η πόρνη. Ο άντρας τής επιτέθηκε με λύσσα, χωρίς σχεδόν καθόλου ερωτόλογα, σαν ολλανδικό τάγμα που είχε αποστολή του να καταστρέψει, κουνιόταν πέρα δώθε κι είχε ξεχάσει ολωσδιόλου τους ρευματισμούς του. Η βιάση του απέδωσε γρήγορα καρπούς, όταν έβγαλε ένα πιηχτό βογκητό που συνοδεύτηκε από έναν στιγμιαίο σπασμό του κορμιού του. Στην αρχή η Ντούι Άγιου νόμισε πως ήταν ο σπασμός που κάνει ο άντρας όταν αδειάζει το σπέρμα του, μα όπως αποδείχτηκε ήταν κάτι παραπάνω απ' αυτό – ο γέρος άδειασε και την ψυχή του. Ξεψύχησε στην αγκαλιά της, με το καμάκι του ακόμα όρθιο και μουσκεμένο.

Τον έθαψαν ήσυχα στην ίδια απόμερη γωνιά του κοιμητηρίου, όπου αργότερα θα έθαβαν και την Ντούι Άγιου. Μπορεί η Ροζίνα να μη νοιάστηκε ποτέ για το μνήμα της κυράς της, τον τάφο του πατέρα της όμως τον επισκεπτόταν τακτικά στα τέλη κάθε μήνα νηστείας, ξεριζώνε τα αγριόχορτα κι έλεγε μηχανικά τις προσευχές της. Η Ντούι Άγιου πήρε το μουγγό κορίτσι στο σπίτι, όχι σαν πληρωμή για εκείνη τη θλιβερή βραδιά, αλλά επειδή είχε απομείνει κατάμονο στον κόσμο, δεν είχε πια ούτε πατέρα ούτε μάνα ούτε κανέναν άλλο συγγενή. Αν μη τι άλλο, σκέφτηκε η Ντούι Άγιου, θα της κρατούσε συντροφιά, θα την ξεψείριζε κάθε απόγευμα και θα πρόσεχε το σπίτι όσο εκείνη έλειπε στο πορνείο.

Η Ροζίνα δε βρήκε το ζωντανό σπίτι που περίμενε, μα ένα απλό σπιτικό, ήσυχο και σιωπηλό. Είχε κιτρινισμένους τοίχους που είχαν χρόνια να βαφτούν, σκονισμένους καθρέφτες και κουρτίνες μες στη μούχλα. Ακόμα κι η κουζίνα έμοιαζε σαν

κάνεις να μην τη χρησιμοποιούσε παρά μόνο για να φτιάξει πότε πότε μια κανάτα καφέ. Τα μόνα δωμάτια που έδειχναν φροντισμένα ήταν το μπάνιο, με τη μεγάλη γιαπωνέζικου τύπου μπανιέρα, και η κρεβατοκάμαρα της κυρίας του σπιτιού. Τις πρώτες μέρες της στο σπίτι η Ροζίνα απέδειξε πως ήταν ένα κορίτσι που άξιζε να έχει κανείς στη δούλεψή του. Όσο η Ντούι Άγιου έπαιρνε τον μεσημεριανό της ύπνο, η Ροζίνα έβαφε τους τοίχους, σφουγγάρισε τα πατώματα, έτριψε τα τζάμια με πριονίδια που είχε πάρει από κάποιον ξυλοκόπο, άλλαξε τις κουρτίνες και φρόντισε την αυλή που σύντομα γέμισε με κάθε λογής λουλούδια. Όταν ξυπνούσε το απόγευμα, η Ντούι Άγιου ένιωθε στα ρουθούνια της αρώματα από βότανα και μυρωδικά να έρχονται από την κουζίνα και το βράδυ κάθονταν να φάνε μαζί μέχρι να έρθει η ώρα να πάει στη δουλειά, στις Μάμα Κάλονγκ το σπίτι. Η Ροζίνα ούτε στο ελάχιστο δεν παραπονιόταν για το αχούρι που είχε να κουμαντάρει και τη συνέπαιρνε το γεγονός πως μόνο οι δυο τους ζούσαν εκεί μέσα. Εκείνο τον καιρό η Ντούι Άγιου δεν είχε μάθει ακόμα τη νοηματική γλώσσα της μουγγής, κι έτσι η Ροζίνα τής έγραψε στο χαρτί:

«Είπες ότι έχεις τρία παιδιά;»

«Ναι» απάντησε η Ντούι Άγιου. «Τρεις κόρες. Με το που έμαθαν να ξεκουμπώνουν αντρικό παντελόνι, σηκώθηκαν κι έφυγαν από το σπίτι».

Η Ροζίνα θυμήθηκε την απάντηση αυτή μερικά χρόνια μετά, όταν η Ντούι Άγιου είπε πως δεν ήθελε να ξαναμείνει έγκυος (παρά το γεγονός πως ήταν ήδη έγκυος) και πως είχε μπουχτίσει να κάνει παιδιά. Τα απογεύματα το 'ριχναν πότε πότε στο κουβεντολόι, όρθιες στο κατώφλι της κουζίνας ενώ παρατηρούσαν τις κότες που η Ροζίνα είχε βάλει στην αυλή και, σαν άλλη Σεχραζάτ, η Ντούι Άγιου τής αφηγούνταν ένα σωρό απίστευτες ιστορίες, κυρίως για τις πανέμορφες κόρες της. Έτσι γεννήθηκε ανάμεσά τους μια φιλία τόσο γεμάτη κατανόηση, ώστε όταν η Ντούι Άγιου επιχείρησε να σκοτώσει το μωρό που κουβαλούσε στα σπλάχνα της μ' όσους τρόπους μπόρεσε να

σκεφτεί, η Ροζίνα δεν τόλμησε να την εμποδίσει. Ακόμα κι όταν η Ντούι Άγιου άρχισε να κυριεύεται από απόγνωση, η Ροζίνα απέδειξε και πάλι πόσο σοφό κορίτσι ήταν και είπε με νοήματα στην πόρνη:

«Κάνε την προσευχή σου να είναι άσχημο το μωρό».

Η Ντούι Άγιου γύρισε τότε και της είπε: «Είναι πολλά χρόνια που δεν πιστεύω πια στις προσευχές».

«Ανάλογα σε ποιον προσεύχεσαι» της είπε χαμογελώντας η Ροζίνα. «Είναι αλήθεια πως κάποιιοι θεοί έχουν αποδειχτεί πολύ τσιφούτηδες στις προσευχές μας».

Έτσι η Ντούι Άγιου, διστακτικά στην αρχή, το 'ριξε στις προσευχές. Προσευχόταν στο μπάνιο, στην κουζίνα, στον δρόμο, όποτε κολυμπούσε πάνω στο κορμί της κάποιος χοντρός κι απαίσιος. Έξαφνα της ερχόταν στο μυαλό κι αμέσως έλεγε, όποιος κι αν ακούει την προσευχή μου, θεός ή δαίμονας, άγγελος ή ιφρίτ, κάντε το παιδί μου άσχημο. Μέχρι που άρχισε να συλλογίζεται κάθε λογής άσχημα πράγματα. Έφερνε στον νου της έναν κερασφόρο διάβολο, με δόντια τεράστια σαν αγριογούρουνου, κι έλεγε μέσα της τι ωραία που θα ήταν αν γεννούσε ένα τέτοιο μωρό. Μια μέρα είδε μια πρίζα στον τοίχο και με τη φαντασία της την έβαλε στο πρόσωπο του μωρού για μύτη. Φανταζόταν και τα αυτιά του σαν χερούλια κανάτας, και το στόμα του σαν σχισμή κουμπαραά, και τα μαλλιά του ίδια με τα αχυρένια κρόσσια σφουγγαρίστρας. Μέχρι που πήδηξε από τη χαρά της όταν αντίκρισε μια αηδιαστική κουράδα να επιπλέει στη λεκάνη και προσευχήθηκε: «Αχ, σας παρακαλώ, κάντε να γεννήσω ένα μωρό που να μοιάζει σε τούτη την κουράδα· με δέρμα σαύρας και πόδια χελώνας». Η Ντούι Άγιου άφηνε μέρα τη μέρα τη φαντασία της να οργιάζει και μέρα τη μέρα το μωρό μεγάλωνε στη μήτρα της.

Το αποκορύφωμα ήρθε τη νύχτα της έβδομης πανσελήνου της εγκυμοσύνης, όταν, με τη βοήθεια της Ροζίνα, έκανε το μπάνιο της σε ανθόνερο. Είναι η νύχτα που κάνεις μια ευχή για να γίνει το μωρό σου όπως το ονειρεύεσαι και σχεδιάζεις το

πρόσωπό του πάνω σε κέλυφος καρύδας. Οι περισσότερες μητέρες θα ζωγράφιζαν το πρόσωπο της Ντραουπάντι, της Σίντα ή της Κούντι, ή όποιας από τις φιγούρες του θεάτρου σκιών *ουαγιάνγκ* ήταν η ομορφότερη ή, αν ήθελαν αγόρι, τότε θα ζωγράφιζαν τον Γιουντιστίρα, τον Μπίμα ή τον Αρτζούνα. Μα η Ντούι Άγιου –ίσως ο πρώτος άνθρωπος στον κόσμο που το σκαρφίστηκε και που δεν έζησε να δει το αποτέλεσμα– πήρε ένα κομμάτι κάρβουνο και σχεδίασε ένα κακάσχημο μωρό. Πόσο λαχταρούσε να μη μοιάζει το μωρό της με ανθρώπινο πλάσμα, αλλά με αγριογούρουνο ή μαϊμού. Έφτιαξε λοιπόν ένα τέρας τρομακτικό, όσο κανένα απ’ όσα είχε δει ως τότε ή όσα θα ’βλεπε μέχρι να τη θάψουν.

Να που το ’φερε όμως η μοίρα και την είδε τελικά, ύστερα από είκοσι ένα ολόκληρα χρόνια, τη μέρα που βγήκε από τον τάφο.

Σουρούπωνε κι έπεφτε δυνατή νεροποντή – σημάδι ότι πλησίαζε η περίοδος των σφοδρών κυκλώνων. Τα άγρια αγιάκ αλυχτούσαν στους λόφους και τα ουρλιαχτά τους σκέπαζαν τη φωνή του μουεζίνη που καλούσε τους πιστούς στο τζαμί για την προσευχή Αλ Μάγκριμπ, μάταια όμως, μιας και κανείς δεν ήθελε να βγει βραδιάτικα με τόση βροχή και τα σκυλιά να αλυχτούν, και μάλιστα με ένα σαβανωμένο φάντασμα να περιφέρεται στους δρόμους σε μαύρο χάλι.

Δεν ήταν μικρή η απόσταση από το κοιμητήριο μέχρι το σπίτι της, αλλά οι οδηγοί των ότζεκ προτιμούσαν χίλιες φορές να ρίξουν το μοτοσακό τους σε χαντάκι και να το βάλουν στα πόδια αντί να πάρουν κούρσα την Ντούι Άγιου. Ούτε τα μικρά λεωφορεία σταματούσαν να την πάρουν. Μέχρι και οι πάγκοι με τα τρόφιμα κι όλα τα καταστήματα κατά μήκος του δρόμου προτίμησαν να κλείσουν νωρίτερα, να κλειδαμπαρώσουν πόρτες και παράθυρα. Ψυχή δεν υπήρχε στον δρόμο, ούτε καν οι άστεγοι και οι τρελοί, κανείς πέρα από αυτή τη μεσόκοπη γυναίκα που είχε αναστηθεί απ’ τους νεκρούς. Μονάχα οι νυχτερίδες πετούσαν σ’ όλο τους το μεγαλείο, κόντρα στην καται-

γίδα, ενώ πότε πότε άνοιγε μια κουρτίνα κι από πίσω πρόβαλλαν πρόσωπα κατάχλωμα από τον τρόπο.

Έτρεμε από το κρύο και πεινούσε. Επιχείρησε να χτυπήσει κάποιες πόρτες ανθρώπων που πίστευε ότι ίσως και να τη θυμόντουσαν, αλλά οι ένοικοι προτίμησαν να μείνουν ακίνητοι και αμίλητοι, αν δεν είχαν ήδη λιποθυμήσει από την τρομάρα. Γι' αυτό και ένοιωσε απερίγραπτη χαρά όταν αντίκρισε στο βάθος το δικό της σπίτι, που έδειχνε όπως ακριβώς ήταν και πριν τη θάψουν στον λάκκο. Η μπουκαμβίλια κάλυπτε όλο τον φράχτη και τα χρυσάνθεμα που τον πλακίσωναν απέξω έμοιαζαν τόσο γαλήνια παρά τη δυνατή νεροποντή, ενώ ένα γλυκό φως ερχόταν από τη λάμπα της βεράντας. Πόσο της είχε λείψει η Ροζίνα και πόσο λαχταρούσε να βρει ένα ζεστό πιάτο φαγητό στο τραπέζι της κουζίνας. Η εικόνα την έκανε να ταχύνει το βήμα της, σαν τους βιαστικούς ταξιδιώτες στους σταθμούς των τρένων και των λεωφορείων, μα από τη βιασύνη λύθηκε το σάβανο, αποκαλύπτοντας για μια στιγμή τη γύμνια της, εκείνη όμως άρπαξε μεμιάς την άκρη του υφάσματος και το τύλιξε και πάλι στο κορμί της σαν κοριτσόπουλο που τυλίγεται μετά το μπάνιο με πετσέτα. Είχε επιθυμήσει το τέταρτο παιδί της, το στερνοπούλι της, και λαχταρούσε να δει πώς είχε μεγαλώσει. Είναι αλήθεια αυτό που λέει ο λαός, ότι ένας καλός, βαθύς ύπνος μπορεί να σου αλλάξει τα μυαλά, ιδίως αν έχει διαρκέσει είκοσι ένα χρόνια.

Σε μια καρέκλα στη βεράντα καθόταν μόνη μια νεαρή κοπέλα, κάτω από το χλωμό φως, στο ίδιο ακριβώς σημείο όπου η Ντούι Άγιου και η Ροζίνα περνούσαν τα απογεύματα ξεφειρίζοντας η μια τα μαλλιά της αλληνής. Καθόταν σαν κάποιον να περίμενε. Η Ροζίνα θα ήταν, σκέφτηκε στην αρχή η Ντούι Άγιου, όταν όμως πλησίασε και στάθηκε μπροστά της διαπίστωσε πως της ήταν άγνωστη. Μια ανατριχίλα τη διαπέρασε σαν αντίκρισε το δύσμορφο εκείνο πλάσμα που έμοιαζε σαν να είχε υποστεί εγκαύματα σ' όλο της το σώμα, και μια δαιμονική φωνή μέσα στο κεφάλι τής ψιθύριζε χαιρέκακα ότι δεν

είχε επιστρέψει στη γη αλλά βρισκόταν στην κόλαση. Παρ' όλα αυτά δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως το αποτροπιαστικό τέρας δεν ήταν παρά ένα αξιολύπητο νεαρό κορίτσι· κι ευχαρίστησε την τύχη της που είχε επιτέλους συναντήσει κάποιον που δεν το 'βγαλε στα πόδια αντικρίζοντας μια σαβανωμένη γυναίκα να περνάει από μπροστά της μέσα στη νεροποντή. Βέβαια δεν είχε ακόμη καταλάβει πως ήταν η κόρη της, αφού είχαν περάσει είκοσι ένα χρόνια, κι έτσι για να ξεκαθαρίσει την κατάσταση αποφάσισε να της μιλήσει.

«Αυτό εδώ είναι το σπίτι μου» είπε στην κοπέλα. «Εσένα πώς σε λένε;»

«Ομορφιά».

Η Ντούι Άγιου ξέσπασε σ' ένα αγενέστατο κακάρισμα, μα της κόπηκε απότομα όταν κατάλαβε τα πάντα. Κάθισε σε μια αντικριστή καρέκλα, μ' ένα τραπέζι ανάμεσά τους στρωμένο με κίτρινο τραπεζομάντιλο. Πάνω στο τραπέζι ήταν ακουμπισμένη μια κούπα με καφέ, προφανώς του κοριτσιού.

«Σαν αγελάδα που βλέπει ότι το μοσχαράκι της έμαθε μόνο του να τρέχει» είπε σαστισμένη κι ύστερα ζήτησε ευγενικά να πιει απ' τον καφέ. «Είμαι η μητέρα σου» πρόσθεσε, καμαρώνοντας που η κόρη της είχε βγει όπως ακριβώς την είχε ονειρευτεί. Αν δεν έβρεχε τόσο πολύ κι αν δεν πέθαινε της πείνας κι αν το φεγγάρι έλαμπε σε ξάστερο ουρανό, ευχαρίστως θα έτρεχε πάνω στη στέγη και θα χόρευε από τη χαρά της.

Το κορίτσι ούτε την κοίταξε ούτε της είπε κουβέντα.

«Τι κάνεις μόνη σου έξω στη βεράντα νυχτιάτικα;» τη ρώτησε η Ντούι Άγιου.

«Περιμένω να έρθει ο πρίγκιπας μου» είπε μετά από ώρα η κοπέλα, αν και ούτε τότε γύρισε το κεφάλι να την κοιτάξει. «Για να με ελευθερώσει από την κατάρρα αυτού του αποκρουστικού προσώπου».

Της είχε γίνει έμμονη ιδέα ο ωραίος πρίγκιπας απ' όταν συνειδητοποίησε ότι κανένας άνθρωπος δεν ήταν τόσο άσχημος όσο εκείνη. Από τότε που ήταν ακόμα νήπιο, η Ροζίνα προσπα-

θύσε να την πηγαίνει στα σπίτια των γειτόνων, κανένας όμως δεν άνοιγε την πόρτα του, γιατί τα παιδιά τους τσίριζαν κι έβαζαν τα κλάματα και δεν μπορούσαν να τα συνεφέρουν, ενώ οι μεγάλοι έπεφταν άρρωστοι και δυο τρεις μέρες μετά πέθαιναν. Παντού την απέριπταν, το ίδιο κι όταν ήρθε ο καιρός να πάει σχολείο· κανένα σχολείο δε δεχόταν την Ομορφιά. Μια φορά μάλιστα η Ροζίνα δοκίμασε να ικετέψει έναν διευθυντή, αλλά εκείνος έδειξε μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τη μουγγή κοπέλα παρά για το άσχημο κορίτσι και της ρίχτηκε ξεδιάντροπα στο γραφείο του μόλις έκλεισε η πόρτα. Μια ψυχή που είναι να βγει, σκέφτηκε τότε η σοφή Ροζίνα, κι αν έπρεπε να χάσει την παρθενιά της για να μπει στο σχολείο η Ομορφιά, ευχαρίστως θα τη θυσίαζε για να το καταφέρει. Έτσι εκείνο το πρωί βρέθηκε ολόγυμνη πάνω στην περιστρεφόμενη καρέκλα του διευθυντή, που τη διακόρευε επί είκοσι τρία λεπτά κάτω από τον ανεμιστήρα οροφής, εντελώς άσχοπα όμως όπως αποδείχτηκε, μιας και η Ομορφιά απορρίφθηκε τελικά από το σχολείο επειδή, αν την έκαναν δεκτή, οι γονείς των άλλων μαθητών θα έσπευδαν να γράψουν τα παιδιά τους σε άλλο σχολείο.

Αρνούμενη να καταθέσει τα όπλα η Ροζίνα, αποφάσισε τελικά να τη διδάξει η ίδια στο σπίτι, να της μάθει τουλάχιστον τα βασικά στην ανάγνωση και την αριθμητική. Προτού καν όμως αρχίσουν τα μαθήματα, η Ροζίνα έμεινε άναυδη βλέποντας ότι το κορίτσι ήξερε ήδη να μετράει σωστά τις φωνές της σαύρας. Ακόμη μεγαλύτερη ήταν η έκπληξή της όταν ένα απόγευμα η Ομορφιά πήρε μερικά βιβλία που της είχε αφήσει η μητέρα της και της τα διάβασε φωναχτά, χωρίς να της έχει μάθει κανείς μέχρι τότε το αλφάβητο. Κάτι δεν πήγαινε καλά με όλα εκείνα τα εκπληκτικά γεγονότα που είχαν αρχίσει να συμβαίνουν χρόνια πριν όταν, προς μεγάλη έκπληξη της Ροζίνα και χωρίς να έχει ιδέα ποιος την είχε μάθει, το κοριτσάκι άρχισε να μιλάει. Η Ροζίνα βάλθηκε να κατασκοπεύει τη μικρή, που όμως δεν ξεμάκραινε ποτέ πιο πέρα από τον φράχτη.

Κανείς δεν πατούσε το πόδι του στο σπίτι, άρα δε γνώριζε κανέναν εξόν από τη μουγγή υπηρέτρια, που μιλούσε μόνο με νοήματα. Κι όμως η μικρή ήξερε τις λέξεις για όλα τα πράγματα, ορατά και άορατα, για τις γάτες και τις σαύρες και τις κότες και τις πάπιες που τριγυρνούσαν στην αυλή τους.

Πέρα από όλα εκείνα τα θαυμαστά και αξιοπερίεργα φαινόμενα, τίποτα δεν είχε αλλάξει για το δύστυχο κοριτσάκι· ήταν ακόμα κακάσχημο και αξιολύπητο. Η Ροζίνα την έπιανε συχνά να στέκεται πίσω από την κουρτίνα στο παράθυρο και να κρυφοκοιτάζει στον δρόμο τους διαβάτες ή να στυλώνει πάνω της το βλέμμα όποτε ετοιμαζόταν να βγει έξω για τα ψώνια, σαν να την παρακαλούσε σιωπηλά να την πάρει μαζί της. Μετά χαράς να την έπαιρνε μαζί της η Ροζίνα, μα το κοριτσάκι τότε της έλεγε με παράπονο: «Όχι, ας μην έρθω καλύτερα, γιατί σε όσους με δουν θα τους κοπεί η όρεξη για πάντα».

Μόνο τα χαράματα έβγαινε έξω, όταν η πόλη κοιμόταν ακόμη, την ώρα που οι μανάβηδες έτρεχαν στην αγορά και οι αγρότες έτρεχαν στα χωράφια και οι ψαράδες γύριζαν στο σπίτι τους πεζή ή με το ποδήλατό τους, αλλά οι άνθρωποι αυτοί δεν την έβλεπαν στο χλωμό φως της χαραυγής. Ήταν η ώρα που μάθαινε τον κόσμο, τις νυχτερίδες που γύριζαν στις φωλιές τους, τα σπουργίτια που φτερούγιζαν πάνω στα άνθη της αμυγδαλιάς, τα κοκόρια που λαλούσαν δυνατά, τις πεταλούδες που έσκαγαν από το κουκούλι της κάμπιας και πετάριζαν μέχρι τα πέταλα του ιβίσκου, τα γατάκια που τεντώνονταν πάνω στα χαλάκια τους, τις μυρωδιές που έβγαιναν από τις κουζίνες των γειτόνων, το μουγκρητό των μηχανών που γκάζωναν στο βάθος, τη φωνή του ιεροκήρυκα που ακουγόταν από κάποιο ραδιόφωνο και, πάνω απ' όλα, τον Αυγερινό που πυρακτωμένος αναδυόταν στην ανατολή, κι όλα αυτά τα απολάμβανε, τα ρουφούσε άπληστα καθισμένη στην κούνια της που κρεμόταν από το κλαδί μιας καραμπολιάς. Η Ροζίνα δεν ήξερε η καημένη ότι αυτή τη μικρή κουκκίδα που έλαμπε στον ουρανό την έλεγαν Αυγερινό, μα η Ομορφιά το ήξερε καλά, όσο

καλά είχε μάθει τα αστρολογικά σημάδια όλων των ουράνιων αστερισμών.

Με το που ξημέρωνε, έτρεχε να χωθεί μέσα στο σπίτι, σαν τη χελώνα που κρύβει το κεφάλι στο καβούκι όταν την ενοχλήσουν, γιατί τα σχολιαρόπαιδα κοντοστέκονταν πάντα στο πορτάκι του φράχτη και κοίταζαν επίμονα πόρτα και παράθυρα μήπως και την έβλεπαν. Οι μεγάλοι τούς διηγούνταν τρομακτικές ιστορίες για την τερατόμορφη Ομορφιά που ζούσε σ' εκείνο το σπίτι και δε θα δίσταζε να τους κόψει το κεφάλι έτσι και τολμούσαν να της αντιμιλήσουν, δε θα δίσταζε να τα κάνει μια χαψιά έτσι και τολμούσαν να τσιρίζουν· όλες αυτές οι ιστορίες στοίχειωναν την παιδική τους φαντασία, συνάμα όμως φούντωναν τη λαχτάρα τους να τη δουν για να διαπιστώσουν με τα ίδια τους τα μάτια αν στ' αλήθεια υπήρχε ένα πλάσμα τόσο τρομακτικό στην όψη. Ποτέ όμως δεν την έβλεπαν, γιατί ευθύς έσκαγε μύτη η Ροζίνα κραδαίνοντας αγριεμένη ένα σκουπόξυλο και τότε τα παιδιά το 'βαζαν στα πόδια φωνάζοντας βρισιές στη μουγγή κοπέλα. Δε σταματούσαν όμως μόνο τα παιδιά μπροστά στον φράχτη για να δουν την Ομορφιά. Και οι γυναίκες, ποδηλατώντας στα ζωγραφιστά τους ρίξο, σαν περνούσαν μπροστά από το σπίτι γύριζαν στιγμιαία το κεφάλι, όπως έκαναν και οι εργάτες που σχολούσαν από τη δουλειά, όπως έκαναν και οι βοσκοί που σαλαγούσαν τα πρόβατά τους.

Η Ομορφιά όμως έβγαινε τις νύχτες, τότε που τα παιδιά ήταν κλεισμένα στα σπίτια τους και οι γονείς τους απασχολημένοι με τη φροντίδα τους, και μόνο οι ψαράδες κυκλοφορούσαν για να τρέξουν βιαστικά στη θάλασσα, φορτωμένοι στην πλάτη με δίχτυα και κουπιά. Καθόταν στην καρέκλα στη βεράντα, με μια κούπα καφέ για παρέα. Όποτε τη ρωτούσε η Ροζίνα τι έκανε νυχτιάτικα στη βεράντα, η Ομορφιά τής έδινε την ίδια απάντηση που έδωσε και στη μητέρα της: «Περιμένω να έρθει ο πρίγκιπας μου, για να με ελευθερώσει από την κατάρρα αυτού του αποκρουστικού προσώπου».

«Φτωχό μου κοριτσάκι» έκανε η μητέρα της εκείνη τη νύχτα,

την πρώτη νύχτα που συναντήθηκαν. «Έπρεπε να χοροπηδάς απ' τη χαρά σου για την τύχη σου. Πάμε τώρα μέσα».

Η Ντούι Άγιου ξαναθυμήθηκε πόσο έξυπνη και πολύτιμη βοηθός ήταν η Ροζίνα, όταν η μουγγή κοπέλα γέμισε μεμιάς την παλιά μπανιέρα με ζεστό νερό και μ' όλα τα συμπαρομαρτούντα: σαπούνι με θειάφι, ελαφρόπετρα, κομμάτια σανταλόξυλου και φύλλα πιπεριάς, που την έκαναν να δείχνει φρέσκια και αναζωογονημένη στο τραπέζι. Η Ροζίνα και η Ομορφιά την έβλεπαν με το στόμα ανοιχτό να καταβροχθίζει το φαγητό σαν λιμασμένη, λες κι έτρωγε για όλα τα χρόνια που είχε περάσει νηστική στον τάφο. Εξαφάνισε δύο ολόκληρους τόνους, μαζί με τα κόκαλα και τα αγκάθια τους, μια γαβάθα σούπα και δυο πιάτα ρύζι. Για να ξεδιψάσει, ήπια ζωμό με κομμάτια από φωλιές πουλιών να επιπλέουν μέσα του. Έτρωγε πιο γρήγορα κι απ' τις δυο γυναίκες που κάθονταν μαζί της στο τραπέζι. Όταν τέλειωσε, το στομάχι της γουργούρισε με απανωτά ρεψίματα κι αφού ο πισινός της έβγαλε έναν ήχο βροντερό, το είδος της πορδής που είναι αδύνατον να συγκρατήσεις, ρώτησε σκουπίζοντας το στόμα με μια χαρτοπετσέτα:

«Το λοιπόν, πόσο καιρό ήμουνα πεθαμένη;»

«Είκοσι ένα χρόνια» αποκρίθηκε η Ομορφιά.

«Είκοσι ένα χρόνια είναι πολύς καιρός» έκανε η Ντούι Άγιου λυπημένα. «Συγχωρέστε με, αλλά στον τάφο δεν έχει ξυπνητήρια».

«Την άλλη φορά φρόντισε να πάρεις ένα» είπε επιφυλακτικά η Ομορφιά και πρόσθεσε: «Και μην ξεχάσεις να 'χεις και μια κουνουπιέρα».

Η Ντούι Άγιου δεν έδωσε σημασία στα λόγια της Ομορφιάς, που τα είπε μ' ένα στριγκό τσάκισμα στην φιλή φωνή της, και συνέχισε: «Τώρα εσείς θα απορείτε που περίμενα είκοσι ένα χρόνια ν' αναστηθώ, αφού ακόμα κι εκείνος ο μακρυμάλλης που πέθανε πάνω στον σταυρό αναστήθηκε ύστερα από τρεις μέρες».

«Πράγματι, απορούμε» είπε η Ομορφιά. «Την επόμενη φορά να μας στείλεις τηλεγράφημα πριν έρθεις».

Η Ντούι Άγιου δεν μπορούσε να αγνοήσει εκείνη τη στριγκή φωνή. Αφού το σκέφτηκε για λίγο, άρχισε να διαισθάνεται έναν εχθρικό τόνο στα λόγια του κοριτσιού. Κοίταξε προς το μέρος της, μα το μικρό της τέρας τής χαμογέλασε γλυκά, σαν να της έλεγε πως ήθελε απλώς να της θυμίσει να μη φέρεται τόσο απερίσκεπτα. Η Ντούι Άγιου στράφηκε στη Ροζίνα για βοήθεια, αλλά μέχρι και το μουγγό κορίτσι τής χαμογελούσε, αυτή όμως καθόλου διφορούμενα.

«Κι έτσι, Ροζίνα μου, μέσα σε μια στιγμή σε βρήκα να 'χεις πατήσει τα σαράντα. Σε λίγο καιρό θα είσαι γριά και ζαρωμένη» είπε η Ντούι Άγιου και γέλασε σιγανά προσπαθώντας να ελαφρύνει την αμήχανη ατμόσφαιρα.

«Σαν τα βατράχια» έκανε με τα νοήματά της η Ροζίνα.

«Σαν τις σαύρες» αστειεύτηκε η Ντούι Άγιου.

Κοίταξαν κι οι δυο την Ομορφιά περιμένοντας κάτι να πει και δε χρειάστηκε να περιμένουν πολύ.

«Σαν εμένα» είπε το κορίτσι. Πιο σύντομο, πιο κοφτό και τρομερό δε γινόταν.

Για αρκετές μέρες η Ντούι Άγιου ήταν απασχολημένη με τις επισκέψεις παλιών φιλενάδων της που ήθελαν να ακούσουν ιστορίες για τον κόσμο των νεκρών κι έτσι δε χρειαζόταν να δίνει σημασία στην παρουσία του ενοχλητικού τέρατος στο σπίτι της. Μέχρι και ο κυάι πήγε να τη δει, αυτός που πριν από τόσα χρόνια είχε τελέσει με μισή καρδιά την κηδεία της και την κοίταζε με την αηδία που αισθάνεται ένα παιδί για τα σκουλήκια, μα τώρα ήταν όλο ευγένεια και σεβασμό, σαν πιστός μπροστά σε άγιο, και με απόλυτη ειλικρίνεια δήλωσε ότι η ανάστασή της ήταν κανονικό θαύμα και οπωσδήποτε σε κανέναν δε θα μπορούσε να έχει συμβεί ένα τέτοιο θαύμα αν δεν ήταν αγνός.

«Μα και βέβαια είμαι αγνή» είπε εύθυμα η Ντούι Άγιου. «Αφού δε μ' έχει αγγίξει άντρας εδώ και είκοσι ένα χρόνια».

«Πώς είναι να είσαι νεκρός;» ρώτησε ο κυάι Γιάρο.

«Α, είναι πολύ ευχάριστο. Γι' αυτό άλλωστε απ' αυτούς που πεθαίνουν δεν έχει βρεθεί ούτε ένας που να επιλέξει συνειδητά να επιστρέψει στη ζωή».

«Εσύ όμως επέστρεφες» αντέτεινε ο κυάι.

«Επέστρεψα για να σας το πω».

Θαυμάσιο θέμα για το μεσημβρινό κήρυγμα της Παρασκευής, σκέφτηκε ο κυάι κι έφυγε με πρόσωπο που έλαμπε από ικανοποίηση. Κι ούτε βέβαια χρειαζόταν να νιώθει ντροπή για την επίσκεψή του στην Ντούι Άγιου (παρόλο που πολλά χρόνια πριν βροντοφώναζε πως ήταν αμαρτία να επισκέπτεσαι το σπίτι αυτής της πόρνης και θα καιγόσουν στις φωτιές της κολάσεως μόνο και μόνο αν σου άνοιγε την πόρτα), διότι, όπως το είχε πει και η ίδια, δεν ήταν πια πόρνη αφού άντρας δεν την είχε αγγίξει είκοσι ένα χρόνια, και καλά θα κάνουμε να το πιστέψουμε όλοι πως κανένας δε θα ήθελε να την αγγίξει ξανά, ούτε τώρα ούτε ποτέ των ποτών.

Ο άνθρωπος που υπέφερε περισσότερο από τον ντόρο που προκάλεσε η επιστροφή της Ντούι Άγιου στη ζωή δεν ήταν άλλος από την Ομορφιά, η οποία αναγκάστηκε να κλειστεί στο δωμάτιό της. Ευτυχώς οι επισκέπτες δεν έμεναν πάνω από μερικά λεπτά, επειδή δεν αργούσαν να διαισθανθούν τη φρίκη που ερχόταν από την κλειδωμένη πόρτα της Ομορφιάς. Μια αλλόκοτη, εμετική οσμή, μια αύρα διαβολική, μαύρη και στυφή, γλιστρούσε από τις χαραμάδες της πόρτας και από την κλειδαρότρυπα και τους τύλιγε ύπουλα, προκαλώντας ρίγη που έφταναν μέχρι το μεδούλι τους. Ο περισσότερος κόσμος δεν είχε δει ποτέ την Ομορφιά απ' όταν ήταν νεογέννητο και η μαμή την περιέφερε με τις φασιές σ' όλο το χωριό αναζητώντας τροφό να τη θηλάσει. Μα η σκέψη της παρουσίας της και μόνο ήταν αρκετή για να κάνει να σηκωθούν οι τρίχες στον σβέρκο τους και να τρέμουν σύγκορμοι στη θέα της πόρτας του τέρατος, σαν χτυπούσε τα ρουθούνια τους η διαβολική οσμή και η εκκωφαντική σιωπή τρυπούσε τα αυτιά τους. Και τότε άρχιζαν

να χάνουν τα λόγια τους, να λένε κουταμάρες και πράγματα ασυνάρτητα κι ολωσδιόλου ξεχνούσαν όλα τα εκπληκτικά και θαυμαστά που είχε να τους διηγηθεί η Ντούι Άγιου· τότε έπιναν με το ζόρι μια γουλιά πικρό τσάι και σηκώνονταν άρον άρον γιατί δήθεν δεν έβλεπαν την ώρα να τρέξουν στα σπίτια τους και να πουν τα τρομερά νέα στους δικούς τους.

«Όση περιέργεια κι αν έχεις να δεις τη νεκραναστημένη» έλεγαν σε όποιον ρωτούσε να μάθει για την τρομακτική επίσκεψη στην Ντούι Άγιου «σε συμβουλεύω να μην πας στο σπίτι της».

«Γιατί;»

«Γιατί θα πεθάνεις εσύ απ' την τρομάρα σου».

Όταν πια σταμάτησαν οι επισκέψεις, τότε μόνο άρχισε η Ντούι Άγιου να προσέχει τις άλλες παραξενιές της Ομορφιάς, πέρα απ' το συνήθειό της να κάθεται στη βεράντα περιμένοντας τον ωραίο πρίγκιπα και διαβάζοντας τη μοίρα της στα αστέρια. Μια νύχτα άκουσε να έρχονται απ' το δωμάτιο της μικρής θόρυβοι σαν κάποιιοι να πάλευαν και τότε πετάχτηκε από το κρεβάτι, περπάτησε στο σκοτάδι και στάθηκε ανήσυχη μπροστά στην πόρτα της, όλο και πιο πελαγωμένη με τους ήχους που έβγαιναν από εκείνο το τερατόμορφο κορίτσι. Στεκόταν ακόμη, όταν εμφανίστηκε η Ροζίνα μ' έναν φακό στο χέρι και φώτισε το πρόσωπο της κυράς της.

«Τους ξέρω αυτούς τους ήχους» είπε φθιθυριστά η Ντούι Άγιου στη Ροζίνα «απ' τα δωμάτια του πορνείου».

Η Ροζίνα συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι.

«Είναι ο ήχος ανθρώπων που κάνουν έρωτα» συνέχισε η Ντούι Άγιου.

Η Ροζίνα έγνεψε και πάλι ναι με το κεφάλι.

«Το ερώτημα είναι με ποιον κάνει έρωτα ή, μάλλον, ποιος παλαβός θα 'θελε να κάνει έρωτα μαζί της;»

Όχι, έκανε η Ροζίνα. Δεν έκανε έρωτα με κάποιον. Ή έκανε έρωτα με κάποιον, αλλά δε θα μάθαινες ποτέ με ποιον επειδή δε θα έβλεπες κανέναν.

Η Ντούι Άγιου τα είχε πραγματικά χάσει με την αταραξία της μουγγής, που της θύμιζε τις εποχές της δικής της τρέλας, όταν απ' όλο τον κόσμο μονάχα αυτή η κοπέλα την καταλάβαινε. Εκείνη τη νύχτα κάθισαν μαζί στην κουζίνα, μπροστά στην παλιά αγαπημένη ξυλόσομπα, έβαλαν να ζεστάνει νερό για καφέ και περίμεναν να βράσει. Φωτισμένες μόνο από τις φλόγες που έγλειφαν τις άκρες του ξερού προσανάμματος, φτιαγμένου από σπασμένα κλαράκια κακάου και κλαδιά φοινικιάς και ίνες από κέλυφος καρύδας, κουβέντιασαν όπως έκαναν παλιά.

«Εσύ της έμαθες πώς να το κάνει;» ρώτησε η Ντούι Άγιου.

«Να κάνει τι;» αποκρίθηκε η Ροζίνα στρογγυλεύοντας μόνο τα χείλη, χωρίς να βγάλει ήχο.

«Να αυνανίζεται.»

Η Ροζίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Δεν αυνανίζεται η Ομορφιά, έρωτα κάνει, απλώς δεν πρόκειται να μάθεις ποτέ με ποιον.

«Γιατί δε θα το μάθω;»

Γιατί ούτε εγώ το ξέρω, έκανε η Ροζίνα κουνώντας το κεφάλι.

Μίλησε στην Ντούι Άγιου για όλα τα θαυμαστά γεγονότα, πώς για παράδειγμα όταν η Ομορφιά ήταν ακόμη νήπιο έμαθε μόνη της να μιλάει χωρίς κανείς να τη διδάξει, πώς άρχισε από έξι χρονών να διαβάξει και να γράφει και πώς, εντέλει, η Ροζίνα δε χρειάστηκε να της μάθει τίποτα επειδή η μικρή ήταν ήδη ικανή να κάνει πράγματα που ούτε η ίδια δεν ήξερε να κάνει. Κέντημα στα εννιά της, ράψιμο στα έντεκα, χώρια που, φάξε βρες πώς, ήξερε να σου μαγειρεύει ό,τι φαγητό ήθελες.

«Κάποιος όμως πρέπει να της τα 'μαθε» είπε σαστισμένη η Ντούι Άγιου.

«Μα κανείς δεν πατάει το πόδι του στο σπίτι μας» έγνεψε η Ροζίνα.

«Δε με νοιάζει πώς ήρθε, αν ήρθε στα κρυφά χωρίς να τον πάρουμε χαμπάρι εγώ κι εσύ. Πάντως ήρθε και της έμαθε τα πάντα, ακόμα και πώς να κάνει έρωτα.»

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Έρχεται και κάνουν έρωτα».

«Ε λοιπόν, τούτο το σπίτι είναι στοιχειωμένο».

Η Ροζίνα δεν μπορούσε να πιστέψει πως το σπίτι ήταν στοιχειωμένο, μα η Ντούι Άγιου είχε τους λόγους της να το πιστεύει. Αυτό ήταν όμως άλλο θέμα και η Ντούι Άγιου δεν ήθελε να αποκαλύψει τίποτα σχετικό στη Ροζίνα, τουλάχιστον όχι εκείνο το βράδυ. Σηκώθηκε απότομα και γύρισε στο κρεβάτι, ξεχνώντας και βραστό νερό και καφέ.

Τις επόμενες μέρες βάλθηκε να κατασκοπεύει το άσχημο κορίτσι μήπως και έβρισκε κάποια λογική εξήγηση για όλα αυτά τα θαύματα γιατί, κακά τα ψέματα, δεν ήθελε να πιστέψει πως το σπίτι ήταν πράγματι στοιχειωμένο και πως δάσκαλος της μικρής ήταν κάποιο φάντασμα.

Ένα πρωί η Ντούι Άγιου και η Ροζίνα βρήκαν έναν ηλικιωμένο άντρα να κάθεται μπροστά στην αναμμένη ξυλόσομπα τουρτουρίζοντας από το πρωινό αγιάζι. Έμοιαζε με αντάρτη απ' τα βουνά, με μαλλιά ξεχτένιστα, που πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση, θαμπά και πρόχειρα πιασμένα πίσω με ένα κιτρινωμένο φύλλο. Την εντύπωση επέτειναν τα μάγουλά του, που ήταν ρουφηγμένα σαν να είχε χρόνια να φάει, και τα σκούρα ρούχα του, γεμάτα λεκέδες από λάσπη και ξεραμένο αίμα. Είχε κι ένα μικρό μαχαίρι κρεμασμένο στο δερμάτινο ζωνάρι που φορούσε στη μέση του. Τα παπούτσια του ήταν ίδια μ' εκείνα που φορούσαν οι στρατιώτες γκούρκα στον πόλεμο, πολύ μεγάλα για τα πόδια του.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Ντούι Άγιου.

«Λέγε με Σοντάντσο» είπε ο άντρας. «Κρυώνω πολύ, άσε με να ζεσταθώ λίγο στη φωτιά σου».

Η Ροζίνα βάλθηκε να τον ζυγίζει με το μάτι. Μπορεί στα νιάτα του να ήταν πράγματι σοντάντσο, διοικητής διμοιρίας, μπορεί και να υπηρέτησε σε τάγμα στη Χαλιμούντα* και να στασίασε κατά των Ιαπώνων κι ύστερα να το 'βαλε στα πόδια

* Πρόκειται για φανταστική πόλη. (Σ.τ.Μ.)

και να κρύφτηκε στο δάσος. Ίσως και να 'μεινε χρόνια εκεί παγιδευμένος, δίχως ποτέ να μάθει ότι Ολλανδοί και Ιάπωνες είχαν φύγει προ πολλού, ότι τώρα έχουμε δημοκρατία με δική μας σημαία και δικό μας εθνικό ύμνο. Η Ροζίνα τού έβαλε να φάει πρωινό με βλέμμα όλο συγκίνηση και εκδηλώσεις σεβασμού κάπως υπερβολικές, για να λέμε την αλήθεια.

Αλλά η Ντούι Άγιου τον κοίταζε καχύποπτα κι αναρωτιόταν αν αυτός ήταν ο πρίγκιπας που περίμενε η κόρη της τα βράδια, κι αν ήταν αυτός που της είχε μάθει πώς να κάνει έρωτα. Μα ο άντρας έμοιαζε πάνω από εβδομήντα χρονών και σίγουρα θα ήταν από χρόνια ανίκανος να κάνει έρωτα κι έτσι άρχισε να της φεύγει η δυσάρεστη ιδέα απ' το μυαλό. Μέχρι που προσφέρθηκε να τον φιλοξενήσουν στο σπίτι, μιας και υπήρχε άδειο δωμάτιο και ο άντρας φαινόταν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου.

Ο Σοντάντσο, που βρισκόταν πράγματι σε ελεεινή κατάσταση κι έδειχνε σαν να τα είχε χαμένα, δέχτηκε μετά χαράς. Ήταν μια Τρίτη, τρεις μήνες μετά τη νεκρανάστασή της, η μέρα που βρήκαν την Ομορφιά πεσμένη στο πάτωμα της κάμαράς της σε άθλια κατάσταση. Η μητέρα της τη βοήθησε να σηκωθεί και, μαζί με τη Ροζίνα, την έβαλαν στο κρεβάτι. Τότε εμφανίστηκε έξαφνα πίσω τους ο Σοντάντσο και είπε:

«Κοιτάξτε την κοιλιά της, είναι έγκυος. Σχεδόν τριών μηνών».

Μη θέλοντας να το πιστέψει, η Ντούι Άγιου κοίταξε την Ομορφιά μ' ένα βλέμμα που δε φανέρωνε πια σαστιμάρα, μα έναν θυμό διόλου μαλακωμένο από αβεβαιότητα και της πέταξε ξερά: «Πώς έμεινες έγκυος!»

«Με τον ίδιο τρόπο που γκαστρώθηκες κι εσύ τέσσερις φορές» είπε η Ομορφιά. «Γδύθηκα κι έκανα έρωτα μ' έναν άντρα».

